

SANT MIQUEL DELS SANTS

Catedral de Vic // 5-7-2015

Srs. Membres del Capítol d'aquesta catedral,
Sr. Rector de la parròquia del Remei d'aquesta ciutat,
Germans preveres i diaca,
Sra. Anna Erra i Solà, alcaldessa de la ciutat de Vic,
Srs. Regidors de la corporació municipal de Vic,
Germans tots, fills estimats de Déu.

La flaire de l'espígol es barreja amb la de l'encens en aquest matí del dia de Sant Miquel dels Sants. I tots nosaltres, vigatans i vigatanes, amb el cor ple d'estima a sant Miquel dels Sants, hem omplert la nostra catedral, la qual és honorada avui amb la imatge de sant Miquel, que des de la seva casa natal hem acompanyat en aquest temple. Si la bona olor de l'espígol i de l'encens parla de festa, i festa grossa, l'alegria en els nostres cors es traspua en els nostres rostres, que amb la joia manifesten l'honor amb què la ciutat de Vic mira, una vegada i una altra, el seu fill més il·lustre.

El record solemne de sant Miquel dels Sants en el dia de la seva festa, que és, a més, la festa major de la nostra ciutat, ja que ell és el nostre patró, ens porta a una evidència. Els sants, quan són recordats i festejats entre el poble cristià, no ho són com uns mers personatges del passat. Certament que sant Miquel dels Sants és un personatge de finals del segle XVI i principis del XVII; però no és solament això. La nostra fe ens fa viure la certesa que ells viuen amb Déu, en la festa de les noces eternes. La nostra fe ens fa present el seu missatge, que, malgrat el temps que ens va distanciant del seu segle, té sempre un gust de contemporaneïtat, ja que el que ells han viscut és el seguiment fidel de Jesucrist, que és el mateix ahir, avui i per tots els segles (cf. He 13,8). Però hi ha, a més, una realitat fonamental: els sants són sol·lícits de tots nosaltres, els qui encara anem fent camí per aquest món i anem cap a la pàtria definitiva. La seva sol·licitud per nosaltres és el fonament de la seva intercessió. Fem bé, molt bé, de demanar als sants la seva intercessió en les nostres necessitats materials, morals i espirituals.

Vigatans, fem una mica d'examen: Ens encomanem a la intercessió de sant Miquel dels Sants? El tenim present en les nostres necessitats? Visitem la casa on va néixer? ¿Hi portem els nostres fills i néts, per tal que puguin conèixer més de prop el sant patró de la nostra ciutat? I, a l'altar que hi ha a la nostra catedral, ¿hi ha presència de pregària nostra, demanant la seva intercessió? Els sants no són mers personatges del passat. Sant Miquel dels Sants es pren molt seriosament la seva missió de patró de la nostra ciutat, que avantpassats nostres li van encomanar. I nosaltres, ¿ens ho creiem i de fet ho vivim, que ell sigui el nostre patró?

Els sants són els nostres intercessors, però, al mateix temps, són models amb un missatge clar per a nosaltres en l'avui que ens pertoca de viure. Per això també és legítim preguntar-nos què ens diu sant Miquel dels Sants als qui vivim en la seva ciutat natal.

Els temps de sant Miquel i els nostres són molt diferents; des d'aquells segles XVI i XVII que ell visqué fins ara, inicis del segle XXI, han canviat moltes coses. Però n'hi ha una que no ha canviat. El nostre cor, el cor de cada un de nosaltres és molt semblant al cor de sant Miquel i dels seus coetanis. La fe cristiana, com queda molt clar en els murals de Sert que decoren aquesta catedral, ens mostra la realitat de la redempció: Jesús, crucificat, mor per la salvació de tots els homes. I la salvació és una realitat que té que a veure amb la nostra llibertat. Jesús, el Fill de Déu, amb la seva mort i la seva resurrecció ens ha alliberat del poder del pecat i de la mort.

El pecat original i, amb aquest, tots els pecats de la humanitat, tenen en el crucificat la seva denúncia i la seva redempció. Qui no mira la creu de Crist amb el do de la fe no podrà mai entendre la iniquitat del pecat i la seva redempció. Pecat i misericòrdia estan units en la proclamació de la fe cristiana. En l'autèntica proclamació de Crist com a Salvador no hi ha acusació de pecat sense anunci del perdó, de la misericòrdia. Perquè Jesús és el nostre salvador, el qui ha carregat damunt seu el nostre pecat, oferint-nos el seu amor ple i incondicional.

Sant Miquel dels Sants és un atleta de l'esperit. La seva vida és una cursa de fons per acollir en el seu cor la llibertat que, des del seu cor ple de misericòrdia, li oferia Crist. El seu cor es va anar transformant més i més, fins a arribar a l'intercanvi dels cors entre Jesús i ell. Vet aquí el primer missatge de sant Miquel dels Sants: el canvi del cor. Els canvis són necessaris en la societat, sempre, però, que siguin per al bé. Mes el lloc en el qual ens juguem el nostre futur és el nostre cor. Perquè difícilment canviaríem la nostra societat sense canviar el nostre cor. En l'evangeli hi trobem unes paraules de Jesús en què ens fa mirar el nostre cor com a font del bé al nostre entorn. Del nostre cor, seu de les nostres decisions més pregonas, pot brotar el millor, però també el pitjor. Jesús en l'evangeli ens ho diu així: *De dins de l'home, és a dir, del seu cor, en surten els pensaments dolents que el porten a cometre fornicacions, robatoris, assassinats, adulteris, estafes, maldats, enganys, indecències, enveges, insults, arrogància, ximpleria: tot això dolent surt de dintre i és el que contamina l'home* (Mc 7,20-23). Preguntem-nos, doncs: com tenim el nostre cor? I, al mateix temps, demanem a sant Miquel dels Sants que ens ensenyi quina fou la seva medecina per a tenir un cor tan bo com el seu. Ell ens diu que la seva única medecina és Jesús, el qual avui, com sempre, com a bon Samarità, ve a trobar tots els qui sofreixen de cos o d'esperit, i vessa sobre les seves ferides l'oli del consol i el vi de l'esperança (cf. Missal Romà, prefaci comú VIII).

I quina és la mirada de sant Miquel dels Sants sobre la seva ciutat? Ell prega per nosaltres per tal que regni la concòrdia dels cors i de les voluntats. Formar part d'una mateixa ciutat és un do que ens ha de portar, a tots els seus habitants, a cercar el bé comú i, per tant, el bé de totes i cada una de les persones que hi habiten. El respecte mutu en la diversitat de les visions ens ha de fer capaços de mirar més enllà dels nostres interessos i cercar sincerament el bé de tots. En el temps de sant Miquel hi havia la lluita entre els «cadells» i els «nyerros». Ara hi pot haver també altres partidismes que, des de la seva legitimitat, ens han de portar a la

concordia i, repeteixo, a la recerca del bé comú, posant sempre la dignitat i la llibertat de la persona com a centre.

Sí, aquesta és la mirada de sant Miquel dels Sants sobre la ciutat de Vic, perquè és la mirada de Déu: que la persona sigui el més important en aquesta ciutat. El sant pare Francesc en la seva encíclica *Laudato si'* sobre la cura de la casa de tots, que és la creació que Déu ens ha donat, perquè sigui la casa comuna, proclama que la centralitat de la persona humana és el camí d'un desenvolupament sostenible i integral (núm. 13). L'única mirada possible que porta al bé de tots és la mirada a la persona concreta en la recerca del seu bé. I, en aquesta casa comuna, que és la nostra ciutat, tots som importants. I, si algú ha de ser el primer, ho ha de ser, en la lògica evangèlica, el pobre i el malalt, el petit i el foraster, l'ancià i el dissortat. La ciutat de Vic ha d'estimar sempre la vida, la vida de tots, començant pels qui estan en el llit del dolor i els qui estan en el si de la mare. El dret a la vida, el dret a néixer el té tothom, tant el fill d'un cristià com el d'un musulmà, tant el d'un ric com el d'un pobre, tant si té salut com si està malat, tant si és esperat i desitjat com si no ho és.

Estimar la vida i viure-la des de la veritat. El pensament dominant en la nostra societat ens pot portar a consumir per consumir, com si el sentit de la nostra vida fos tenir més i més, entrar en la dinàmica del domini i de la mera acumulació de plaers (*Laudato si'*, 222). Però sant Miquel dels Sants ens porta a dues realitats que el Sant Pare recorda molt sovint: la sobrietat i la humilitat. «La sobrietat —ens ensenya Francesc—, que es viu amb llibertat i consciència, és alliberadora. Es pot necessitar poc i viure molt, sobretot quan hom és capaç de desenvolupar altres plaers i troba la satisfacció en els trobaments fraterns, en el servei, en la música i l'art, en el contacte amb la natura, en la pregària» (223). Sant Miquel va viure la sobrietat, feta virtut de la pobresa, fins a l'extrem. A la seva cel·la de religió no tenia res més que una senzilla tauleta amb un tinter i alguns llibres, un banc de fusta per a seure, dos taulons per llit durant molts anys i un tronc per coixí. Com a única ornamentació de la seva cambra hi havia una senzilla creu de fusta, una estampa de la Mare de Déu a la capçalera del llit i un crani de calavera, per recordar-li que tots som pols i a la pols hem de tornar. Vestia un hàbit tosc i apedaçat i solia dir als seus religiosos que haurien d'alegrar-se quan els faltés el necessari, ja que si no fos així no podrien ser anomenats pobres ni imitadors de Jesucrist; en les seves converses i sermons també exhortava al menyspreu dels béns fugissers d'aquest món. I, en la humilitat, fra Miquel dels Sants és també un gran exemple. S'ocupava sempre en els treballs i serveis més humils del convent i es considerava més pecador que ningú. Mai no deia res en defensa pròpia, quan era falsament acusat o insultat.

És gran, doncs, l'exemple de sant Miquel en la sobrietat i en la humilitat. Si caminem en la veritat, que és la humilitat, veurem quantes coses són supèrflues en la nostra vida. I, si mirem ben bé, quantes ens en sobren! Pensem que el consum excessiu d'alguns és causa d'empobriment per a molts. No malbaratem els béns que Déu ens dóna, com l'aigua, els aliments, el paper, l'energia. Sapiguem compartir amb els més pobres. Que en aquesta ciutat no hi hagi cap nen que no tingui l'aliment que necessita! Gràcies a tots els qui feu possible que, des de la mateixa administració local

o des del Banc d'Aliments, Càritas, El Tupí i altres realitats personals o familiars, en aquesta nostra ciutat, tota família tingui l'aliment necessari, un habitatge adequat i les realitats bàsiques d'aigua, llum, escola, sanitat. La vida sòbria i humil ens ha de portar a una més gran solidaritat i caritat.

Que sant Miquel dels Sants intercedeixi per tots nosaltres. Que la seva mirada d'estimació sobre nosaltres i sobre tots els habitants de Vic sigui pluja de misericòrdia en els nostres cors, per tal que avancem en l'amor a Déu i als altres. Que la concòrdia i la pau regnin en les nostres famílies i en la nostra ciutat de Vic, per intercessió de sant Miquel!

Sant Miquel dels Sants, patró de la ciutat de Vic, pregueu per nosaltres! Amén.